

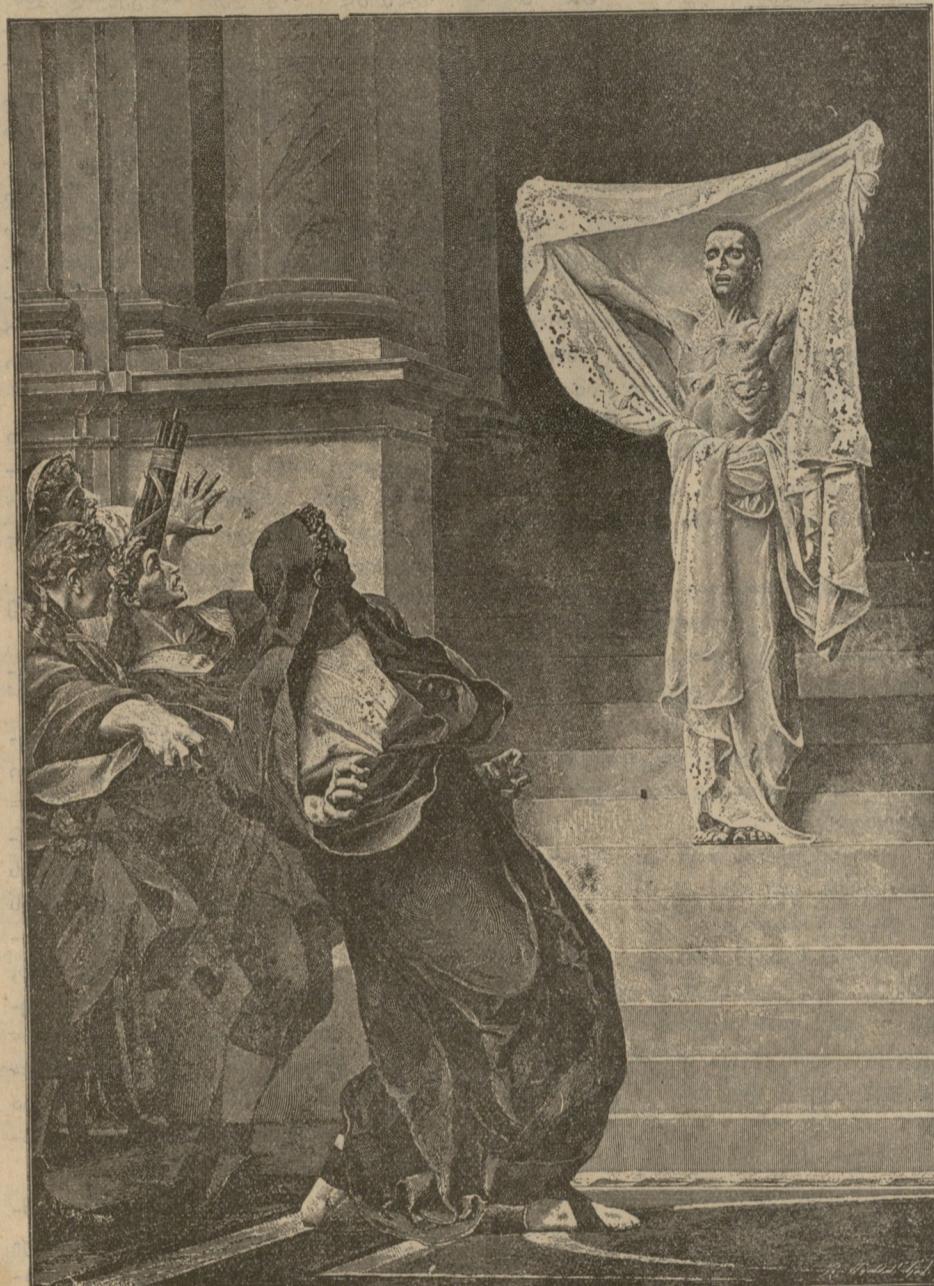
საქართველო

საქართველო დამატება

გაზეთის № 69

დანატების № 13

პირა, 27 მარტი, 1916 წ.

ცოდვის აჩრდილი.

გიქ მარტის თვეში

უცნობ გზას ვადგევარ.. სად მივალ, ვინ?

ჩემს უკან—წყვდიაღი, ბურუსი—წინ!

მიზეზი? მიზანი?.. მყაფიაღი.. პა?

—შემთხვევა, სიცელქე.. პა პა პა!

ერთს გულში ბინა აქვს ლხენას და ჯავრს!

მქმნიდი შენ მეცა და იხტიოზაგრა!

ქმნის დროს რას ფიქრობდი, გეთაყვა, პა?—

—სრულიად არაფერს!.. პა პა პა!

მიყვარს მე უზომოდ... უზომოდ მძულს!..

ცას ვაწვდი... უარპყოფს მღელვარე სულს!..

გიტაჯვი!.. მითხარი, როდემდის... პა?

—გაივლის... ჩა პა პა პა!

სიცოცხლე ეყრდნობა სიკვდილის ცელს!..

დამშეულს აჭმევენ ტყვიასა ცხელს!..

ტიპურის გულისთვის გავგუდეს თხა..

მიზანიც ეს არის!.. პა პა პა!

კ. მაკაშვილი.

ს ტ უ მ ა რ ი

მათრახის ტკაცანი ისე ძლიერი იყო,
რომ მიდამომ ხმა გამოსცა და შორს
ნაპრალში მიწყდა.

ცხენმა აუჩქარა, მაგრამ შეუდგა
თუ არა აღმართს,—ნაბიჯს უკლ.

დათას ეჩქარებოდა,—უნდოდა ჩქა-
რა მისულიყო თავის სოფელში.

— ფილიპე, დალამებამდე მივალო?
ჰკითხა დათამ მის თანამგზავრს, ნა-
თლიმამას.

— ზარმლობამდე *) შინ ვიქებით;
უკასუხა ფილიპემ და ცხენს ქუსლი
შემოჰკრა.

დათამ ცხენს სადავე მიუშვა, ჯიბი-
ლან წერილი ამოილ და ერთხელ კი-
დევ გადაიკითხა: „ამხანაგო დათიკო!“
დათამ ირონიულად ულვაშებში ჩი-
ტინა. მრავალი მოკითხვისა და ლამა-
ზი სიტყვების შემდეგ ეწერა: „მე
მინდა ჩენ შორის დამყარდეს მო-
კვრობა და კეთილი განწყობილება;
ამისათვის საჭიროა ჩემს ოჯახში შე-

მოიტანო მირონი: ამიტომ გთხოვ,
ჩამდი და შეილი მომინათლე... შენი
მომავალი ნათლიმამა ბესარიონი“.

დათა ამ წერილს მეორეთ კითხუ-
ლობდა და სულ ერთი და იგივე კი-
თხება უტრისალებდა თავში: რატომ
სწყინდა, რომ ბესარიონი „ამხანაგოს“

სწერდა?! ამ რამდენიმე წლის წინათ,
სტუდენტობის დროს და შემდეგშიაც

დათა მუდამ მოუშებში და გლეხებში
ტრილებდა, ყველანი „ამხანაგს“ ეძა-
დენ. მაშინ უხაროდა კიდეც... მაგრამ

ეხლა? რა ცვლილება მოხდა ასეთი
მასში? არც მუშა, არც გლეხი არ შე-
სტულებდა, აღრინდებურიად უყვარს და
ებრალება. მაშ რა მიზეზია, რომ ეს

სიტყვა ასე ლურსმანივით ესობა გუ-
ლზე?

დათა ჩაფიქრდა, უნდოდა ამ კით-
ხების პასუხი ეპოვნა, მაგრამ ფიქრი
აღარ დასცალდა, იგი გაიტაცა ბუ-
ნების სილამაზემ; წერილი შეინახა,

უველა კითხვები თავიდან ამოიბერტ-
ყა და ბუნების სიმშევნიერეს ხარბა
ცემრა დაუწყო.

ერთ მხარეზე დაბურული ტყე გა-

*) სამხრობამდე.

ნაბულიყო, მეორეს—ფერდობზე მუდმივი შევანგ შექრს ყვითელი ჩაღრი გადაეფარა და გულგაღლილი, მცნარი მზეს მისჩერებოდა.

წინ მოსახლი ამშვანებული ნაპრალი, რომელსაც ეს ეს არის მზე გამოსალმებოდა და დაღლილ-დაქანცული, სულგანაბული ყურს უგდებდა მის გულიდან გადმონახეთ რუს ლიკლიქს.

აქა იქ აშოლტილო, სწორი წიფლის ხები, რომელთაც მწვერვალმდე ვერც ერთ შტოს ვერ უპოვნიდი, ხოლო მწვერვალზე ქოლგასავით გადაშლილი მწვანე ფოთლებით დაფარული,—თეთრი კელატრებივით ჩამდგარიყვნენ და სიღვმლოებით მოცულ დუმილს სდარაჯობდნენ.

გზა მიღიოდა მთისაქენ, რომელიც ვეშაპივით გაწოლილიყო ტორ სოცელს შეუ ჰყოფდა. მთის მწვერვალი გამოჭრილი იყო კარებივით და ამ კარებს ეძახდნენ „ქედს“. ეს ქედი რკინის გზის მესამე საღვურილან მოსახლია...

და დათაც განთიადისას უკვე ვაგონის ფანჯარასთან იდგა, რომ ქედი დაენახა.

შეხედავდა თუ არა ქედს, დათა სრულიად სხვა ადამიანად იქცეოდა ხოლმე. მოაგონდებოდა თავისი ბავშვიგანა, სიყმარეოდე.

შინიდან წამოსული თავისი ამხანაგბით, მოახტევდენ თუ არა ქედთან, ცხენებიდან ჩამოხტებოდნენ, ცხენებს ბიჭს ჩაბარებდნენ ზარაგზით წამოსაყვანათ და თითონ-კი, სიცილ-ხარხარითა და ღრიანცელით საცალფეხო ბილიკით დაშვებოდნენ წყაროსაკენ, რომელსაც დათა „ლუკლუკას“ ეძახდა. იქ სიცილი, ოხუნჯობა, იგავ-არაკები, ნაკვესები და ხშირად სერიოზული ლაპარაკი და მსჯელობა.

დათა ამ ქედისაკენ მიეჩარებოდა, რადგან გადაიღლიდა თუ არა ქედს, უკვე საკუთარ სახლში გრძნობდა თავს. მას „ლუკლუკას“ ნახვაც ენატრებოდა.

ცხენს მათრახი შემოკრა და გააჩქარა.

— თითქოს განგებ გაგრძელდა ეს გზა! საყვედურით გასძახა ფილიპეს.

— გეჩქარება? ღიმილით ჰქოთხა ფილიპემ და ჩიბუხი გააბოლა.

— მეჩქარება... დიდი ხანია ჩემს სიფელში არა გყოფილვარ.

— ჰა! რაც მამული გაჲყიდე, მას მერე აღარ ყოფილხარ...

დათამ იგრძნობ ფილიპეს საყვედურის კილო და ლახვარივით გულზე ეცა. შებლი შეიკრა.

უხერხული სიჩუმე ჩამოვარდა.

დათამ სულის სილრმეში პირველად იგრძნობ რაღაც ტკივილი და მისი სიხარული და აღტაცება გაანახვარდა.

„რაც მამული გაჲყიდე...“ გამეორა ფილიპეს სიტყვები. მხოლოდ ეხლა მოაგონდა მამის უკანასკნელი სიტყვები: „რაც უნდა გაგიჭირდეს, შიმშილითაც რომ კვდებოდე ქალაქში, სოფლაც კარ-მიდამო არ გაჲყიდო, რომ თავისაფარი გქონდეს“...

— მე-კი მაინც გაჲყიდე... ამბობდა გუნებაში დათა; არც შიმშილი გამომიცია, არც არა გაჭირვება... მაინც გავჲიდე... ეხლა მივდივარ ჩემს სახლში სტუმრად... ჰმ! ჩემსავ სახლში სტუმრად... ეს ძალიან საინტერესოა, როგორ ვიკრძნობ თავს! მოლიმარის სახით, გულის ტკივილით ფიქრობდა დათა.

— მაინც რას იქმს ახალი პატრო-

ნი, გააკეთა მამული, თუ გააფუჭა? ჰქოთხა დათამ.

ფილიპემ ცხენი გააჩქარა და დათას გაუსაწორდა.

— ახალ პატრონს რა უჭირს? მამული გაამშვენიერა... მარტო ეზოს შემოსავალი ჰყოფნის წლიდან წლამდე და ბევრსაც ჰყიდის—სიმინდს, ღვინოს, ხილს, ბოსტნეულს... საუცხოვო გაშენა მთელი ეზო; ყოველ წლივ მამულებს იძენს... სულ ეზოს შემოსავლით...

— დიდი სახლი ხომ არ გადაუკეთებია?

— როგორ შეიძლება! გადაუკეთებია კი არა, მიმით მაყობს და თავი მოაქვს... სალამოობით, ყანიდან რომ დაბრუნდება, წამოჯდება აიგანზე, ფეხს გადაიდებს და განსუენებული მამიშენის გრძელ ჩიბუხს აბოლებს. „დიდმა თავადმაც ასე იცოდაო“ იტყვის ხოლმე თავმოწონეთ. მხოლოდ ერთი უბედურება სჭირდება ამინდან მოსული მუშლებადე გადაუკეთება საცალფეხოს და გადაუკეთებას, ყანიდან მოსული მუშლებადე შარვალ აწეული, შიშველი წვივებით, გატალახინისანებული ფეხებით ჯდება ბატონის სავარძელში და ეს არ უხდება.

ფილიპე ერთგული იყო დათას ოჯახისა და ამას გულნატკენი ამბრაბდა.

დათას ტკივილები თანდათან უმშვავდებოდა. იგი ცხენზე მოიკუშავა, თავი ჩატკიდა.

ფილიპე დაჩუმდა. ასე სიჩუმით გაიარეს კარგა დიდი გზა და ქედს მიუახლოვდნენ.

— ცივ წყალს ხომ არ მიირთმევ? დაეკითხა ფილიპე.

დათა გამოერკეა.

— აქ? ქედია? როგორ არა! დათა სახეზე შეიცვალა. მხიარულება დაეტყო. ცხენიდან გადმოხტა, ცხენი ფილიპეს გადასცა და თითონ ბილიკით წყაროსაკენ გაემართა. „ლუკლუკა“ არ გამოცვლილა, ისევ ისე მხიარულება დაგდომოდით აუშში და მერე ფერდობზე გველიერით იქლავებოდა.

დათა ქვაზე ჩამოჯდა. წყალი დალია, ხელები დაისველა და გახურებულ შებლზე გადისვა. მოაგონდა ამ წყაროს გატალებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— ამ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

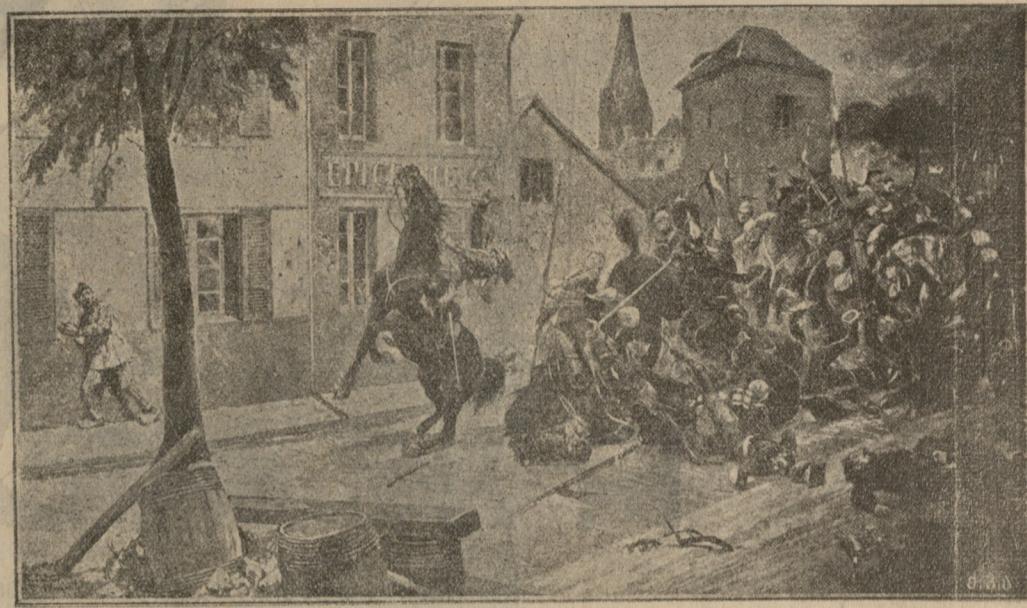
— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებაში შთანთქმა და დაქასქულნი, ერთმანეთს ვერც კი ხვდებოდენ.

— რამდენ გარგის მოწამე ხარ ჩემ ლუკლუკავ! ფილიპემ დათაც გარებოდა, ასო ცხრებით კარგობებული მხიარული წუთები. „გიგო აქ დაჯდებოდა ხოლმე, შალვა იქა, სოსოს აქ უყვარდა წამოწოლა, დაიშვებოდა ოხუნჯობა...“ ახალსტუდენტები, ყველა ახალი დალებით გატაცებული... ეხლა? იდეა მოკვდა, ახალი აზრები ცხოვრებ

ლეკის ქალი. ნახატი ხალილ-ბეგ მუსაევისა.

ბრძოლა ქალაქში.

განშემობილება დავამყარო... ნათელ-მირნი დავთესო... რატომ უნდა ვი-ყოთ ერთმანეთის მტრები?!.. მოუბრუნ-და ბესარიონი ფილიპეს. აი, რაღაცას რომ სწერენ და ლაპარაკობენ, ვითომ თავადი, აზნაური და გლეხი სხვა და სხვა არისო... გლეხს შავი სისხლი აქვს და აზნაურს წითელიო,— მე ეს არა მწამს!.. რა ვიცი, ძამიავ, თითო რომ გევიჭერი, მეც ისეთივე წითელი სისხ-ლი გადმომედინა, როგორც აზნაურს... თუ როდისმე სოფელში ჩამოვა სტუმ-რად, ამ მისეულ სახლში ერთ ორ ლამეს ქვე გავათევინებ... პატიცის ვცემ, მოვასვენებ და ორ დღეზე მეტს თი-თონაც არ დარჩება.

დათას უნდოდა ლაპარაკის საგანი შეეცვალა.

— ეფროსინე შინ არ არის? ჰეკით-ხა მან.

— ჩემი ქნეინა? გახშამს გვიმზა-დებს... ჩენ, ჩემ დათიკო, თავდაბალი ხალხი გართ... მოსამსახურეებს არ ვი-ჭერთ... თითონ ვმუშაობთ. ერთი ბი-ჭი მყავს და ყანაშიაც ვამუშავებ და ოჯახშიაც ეხმარება... მე რომ დიდკა-ცივით ოჯახი გოგო-ბიჭებით ავავსო, ეს შენისეული მამული ორ წელიწადს არ მეყოფა... ქვე ვიცი ცხოვრება რო-გორ უნდა, მარა ვითმენ, თავს ვიჭერ...

ბესარიონის ლაპარაკში ცხადათ სჩანდა ირნია, დაცინვა, საყვედლი. დათა მიხვდა და უნდოდა როგორმე თავი დაეხტია ამ საუბრისათვის; მას სურდა საკუთარ ფიქრებით გართული ყოფილება: „ყველაფერი ეს ჩემი იყო... ეხლა? ეხლა სხვისია... „რაც იყო ჩე-მი—დღეს მისია, კვლავ ბევრის სხვი-სა“... სოქვა შექსპირმა... კაპიტალი!..

მომავალი, რა გინდ მწარე და დამა-ლონებელი ყოფილიყო იგი.

დათამ მოუსევნიად სიარული და-იწყო.

ფილიპემ შეარყო.

— რომ წეიგრძელე ენა და ტრაბა-ხობ, არ გირჩევნია ვახშამი გვაჭიმო და მოვგასვენო? დალლილები ვართ. უთხრა ბესარიონს.

— ცხვირში ნუ გაქ სული, შე სა-წყალო! ვახშამსაც გაჭმევ და ლვინო-საც დაგალევინებ. თავმომწონედ უთხ-რა ბესარიონმა და ბიჭს გადასძახა.— ბიჭო, დიანოსა! ცხენებს უნაგირი მო-ხადე და საკები მიეცი და... ვახშამი ჩეარი!.. არა მაქვს რიხიანი კილო და არ მშვენის ბრძანებლობა თუ? ამაყად მიუბრუნდა ფილიპეს.

— ენა რომ არ გქონდეს, ყვავი მო-გიტაცებდა. უხუმრა ფილიპემ.

დათა აიგნის მოაჯირხე ჩიმოჯდა და ეზოს გადახედა.

ას წლოვან ცაცხებს მოვარის შუ-ქი რძესვით აქათქათებდა. აყვავებული ხეხილი თეთრად გადაშლილიყო და სულ განაბული ყურს უგლებდა მყუდროებას.

დათა მოეშვა, სხეულის სიმძიმესაც-კი არა გრძნობდა; თავით კედელს მი-ეყრდნო და სივრცეს მიაჩერდა.

„რა მშვენიერებაა!.. რა დიდებული სურათია, ფიქრობდა იგი. დიდხანს მიერობდა ამ სიტყვებს და სტებებო-და ამ მყუდროებითა და სილამაზით, მაგრამ ერთბაშათ ელგასავით თავში გაუელვა: „ყველაფერი ეს ჩემი იყო... ეხლა? ეხლა სხვისია... „რაც იყო ჩე-მი—დღეს მისია, კვლავ ბევრის სხვი-სა“... სოქვა შექსპირმა... კაპიტალი!..

ჰე!.. არა!.. მარტო კაპიტალი კი არა, ჩენ პირუტყვულ გაუმაძლრბასთან შეზავებული კაპიტალი!.. ჩენი წიდე-ბა წარმავალია... ასპარეზი უნდა სხვას დაუთმოსა... სისულელეა! რათა ვარ წარმავალი? ჯანმრთელი, გონება ნა-თელი, ცხოვრების უნარი... რათ უნდა დავთმო ასპარეზი? დათა ჩატიქრდა.

„საკვირველია ცხოვრების ფილო-სოტია... ფიქრის შემდეგ სოქვა მან. მისი კანონები... არავის არ ინდობს... ყველაფერი ჩენდა დაუკითხავად, თა-ვისთავად ხდება.

დათამ მწარედ ჩაიცინა.

— მამის უკანასკნელი სურვილი?! დათას თითქოს ეხლაც ყურს ჩასა-ხოდენ მომავდავი მამის სიტყვებს.

— საწყალი მამა! რა რიგად ფეხით ვთელავთ მამების სურვილს!..

დათა ორი თვისა იყო, ოოცა დედა მოუკვდა, მამიმ შეორე ცოლი არ შე-ირთო, — „შვილები დამეხვევა, მამულს დაინაწილებენ და ჩემს დათას არ მყოფა“ — იტყოდა ხოლმე. მთელი მამული ხელუხლებელი დათას დარჩა. დათამ-კა...“

— აბა, მობრძანდით, ვივახშოთ! დაიძახა ბესარიონმა.

დათა დარბაზში შევიდა. ვახშამი გაეშალათ გრძელ სუფრაზე, სწორედ იმაზე, რომელსაც დათა რამდენჯერმე სტუმრებთა ერთად უჯდა და დროს ატარებდა ხოლმე.

დიასახლისიც გამოვიდა ხელში თე-ფშებით.

— აბა, გაიცანი — ჩემი მეუღლე! ბავ-შეობისას ქვე იცნობდი... აბა და-ბრძანდი!

ვალ. შალიკაშვილი.
(შემდეგი იქნება)

გასაკუთრებული განცხადება.

იაპონიაში განსაკუთრებული განც-ხადება შემოილეს. ერთი წიგნით მო-ვაჭრე ასეთს რეკლამას უკეთებს თა-ვის მაღაზიას:

1) ჩენინან ყველაფერი ისე იაფად იყიდება, როგორც ლატარის ბილუ-თება.

2) ჩენი წიგნი ისეთი კოხტა და მშვენერია, როგორც კონცერტზე მომღერალი ქალი.

3) ისე სუფთად არის დაბეჭდილი, როგორც ბროლი.

4) ქალალი ისე სქელია, როგორც სპილო ტყავი.

5) მყიდველებს ისე თავაზიანად ვა-პყრობით, როგორც ორი მეტოქე მრა-ვაჭრე.

6) ჩენი საწყობი წიგნებით ისე სავსეა, როგორც განტემული ბიბლიო-თეკები.

7) შეკვეთას ისე მსწრაფლ ვასრუ-ლებთ, ისე მსწრაფლ ვეზავნით, რო-გორც გასროლილ ყემბარას.

8) წიგნების ჩალაგებას ისეთის ზრუ-ნვით ვასრულებთ, როგორის ზრუნვი-თაც საყვარელი საყვარელი ეპყრობა.

9) ის ხეირს, რასაც ჩენ მყიდვე-ლებს ვაძლევთ, ენა ვერ გამოსთვალის და არც სიტყვა მოიაწვება მის გამო-სახატად.

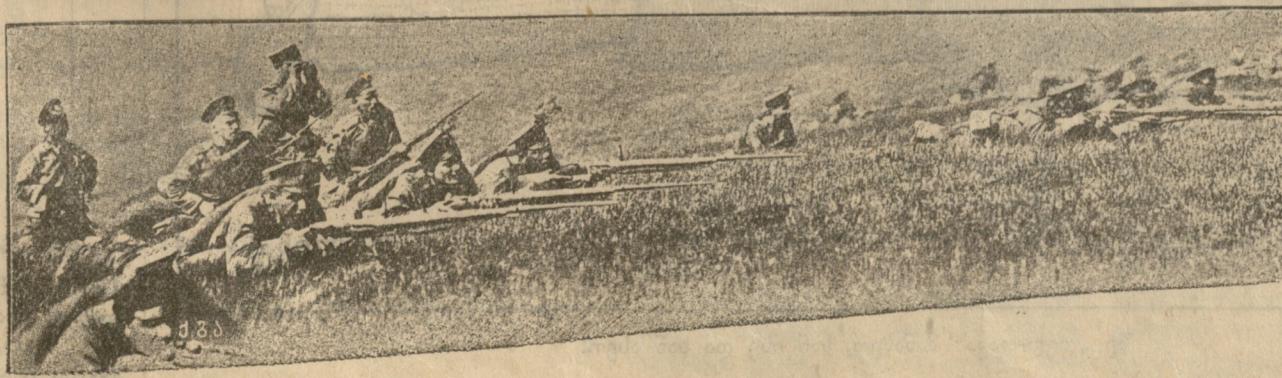
ცოლქმრობის პირობა.

აფრიკაში და გარდეაში (სახარა-შია) ქალი ისე არ გათხოვდება, რომ ქმარს შემდეგის პირობით არ შეე-კრას: არ დალიოს ლვინო, არ მოს-წიოს პაპიროსი და არ ულალატოს.

უკეთუ ქმრისგან რომელიმე პირო-ბის მუხლი დარღვეულებელი დათას დარჩა.

ის ქალები რომ ჩენს ქვეყანაში სცხოვრობლენენ, ცოლიანი მაჟანეაცი სანთლით სახებნელი გახდებოდა.

ის ქალები რომ ჩენს ქვეყანაში სცხოვრობლენენ, ცოლიანი მაჟანეაცი სანთლით სახებნელი გახდებოდა.

ბრძოლის ფელი.

სიტყვა-მუსიკი კ. ფოცხვერაშვილი.

ქათა

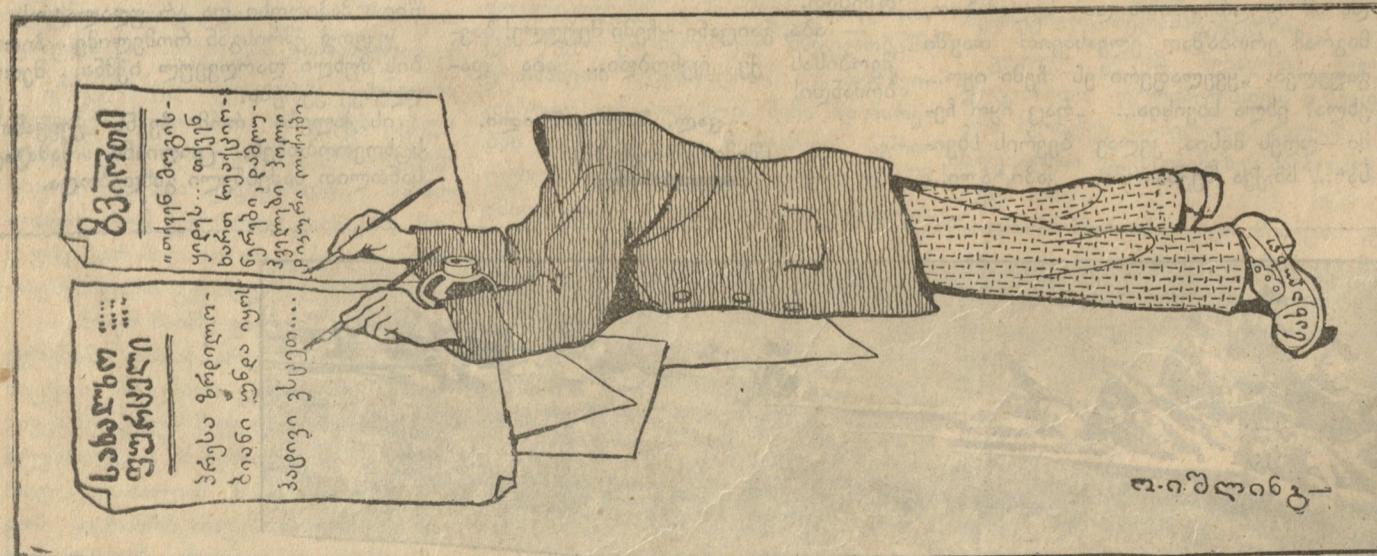
ფარდის უკან მიმალულან უცქერიან სეირს,
ბლოკის შეკვრით ხატისოვთან მოელიან ხეირს.

ფედერალისტი (გულში იხურებს).

ოდეს ღრო დაპკრავს არჩევნებისა,
დღე დაგვიღება განჩინებისა,
შენი კენჭი მაქვს მაშინ მხსნელ-ფარად,
გინდა თუ არა შენ გეტრფი მარად!

ა. ხატისოვი (ღიმილით უსხლტება)

აგრე მიმღერე,
მე გეტყვი მერე:
ვით შეგიფერე,
ვით შეგიფერე!

შე „დიდ-თავა“ მანასეო, ხან ისე და ხან ისეო!

ქმარი: გუშინ ვისთან სეირნობდი?
ცოლი: არავისთან! ხანდახან ჩემი კარ-
გო, თვალის ჩინი გლალატობს!
ქმარი: დიახ, ძლალატობს ჩემი „თვა-
ლის ჩინი“!